

The background of the entire page is a vibrant yellow, decorated with several red tulips in various stages of bloom. Some are fully open, showing their layered petals, while others are still in bud form. The tulips are scattered across the page, with some at the top, some at the bottom, and some on the sides. In the center, there is a large, circular, golden-yellow brushstroke that serves as a backdrop for the main title and two small icons of tequila glasses. The text 'Gaby Rasters' is positioned above the brushstroke, and 'Tequila en tulpen' is written in a large, elegant script across it. At the bottom, a black rectangular box contains the text 'De bloemenstal 2' in a bold, white font.

Gaby Rasters

Tequila
en
tulpen

De bloemenstal 2

Afscheid

‘Ik kan niet geloven dat jullie echt gaan!’ Anouk heeft haar arm door die van Carmen gestoken en samen kijken ze naar het stoere busje dat voor de bloemenkraam geparkeerd staat.

Carmen knikt. ‘Ik ook niet, maar we hebben vanmorgen toch echt alles ingepakt. Al heb ik het gevoel dat ik de helft vergeten ben.’ Ze haalt lachend haar schouders op. ‘Volgens Florian zou alleen een tandenborstel genoeg zijn.’

Anouk lacht. ‘Ja, ach, mannen!’ Dan staart ze peinzend naar het volgepakte busje. Voordat ze haar gedachten heeft geordend staat Florian naar haar te zwaaien. Hij wil op avontuur, dat is wel duidelijk.

‘En hier zijn de sleutels, zusje!’ Florian komt naar het tweetal toegelopen en gooit de sleutels naar Anouk. Anouk weet ze behendig uit de lucht te plukken en houdt ze in de lucht. ‘Weten jullie het echt zeker?’

Carmen geeft een kus op haar wang. ‘Absoluut. En zo hoef ik me geen zorgen te maken over mijn appartement. Het is nu van jou, geniet ervan. Doe alles wat ik er nooit gedaan heb!’ Anouk grinnikt en haar ogen stralen. Ze had tijdens de rondleiding in het appartement heel wat oehs en ahs geslaakt en Florian had moeten lachen toen Anouk een dansje had gemaakt in de walk-incloset. Carmen had het grappig gevonden om te zien hoe Anouk haar ideale avondje thuis al voor zich had gezien. Een saunaatje en dan naakt door het huis rennen om vervolgens in de slaapkamer neer te ploffen en tv te kijken. Allemaal dingen die Carmen nooit gedaan had. Allemaal dingen die ze nu met Florian aan haar zijde wel zou willen doen.

Carmen maakt zich los van Anouk en loopt naar Florian toe. ‘Anouk, we zien jou en de meiden vanavond bij het etentje. We rijden nu even langs mijn ouders om afscheid te nemen...’

Anouk knikt. ‘Het is een gekke dag, hoor. Van afscheid tot avontuur, zoiets. Doe je ouders de groeten, weet je zeker dat ze

er niet bij willen zijn vanavond?’

‘Nee, dat is even iets te veel voor ze. Ze gunnen mij dit leven, maar het is voor hen ook wel slikken om ons naar het buitenland te zien vertrekken. Ik heb ze moeten beloven onderweg geen kinderen te krijgen zonder dat ze er deelgenoot van zijn. Ik denk dat het bij mijn moeder kriebelt om oma te worden.’

‘En kriebelt er bij jou ook iets, Carmen?’ Anouk kijkt haar onderzoekend aan. Carmen heeft haar oren bedekt en roept dat ze in een tunnel zit met slechte ontvangst en daardoor de vraag niet heeft verstaan. Florian staat achter haar rug echter heftig te knikken en Anouk steekt haar duim omhoog. ‘Mooi, want ik ben namelijk de allerleukste tante van de hele wereld!’

Carmen haalt haar handen van haar oren. ‘Volgens mij moet je concurreren met Ellen en Tanja. Niet dat er al een tanteschap vergeven gaat worden, want zoals ik net al zei verstond ik je niet...’ Ze gooit een kushand de lucht in en stapt het busje in. Luid toeterend rijdt Florian het park uit. Maar goed dat er geen handhaving te bekennen is op dit vroege tijdstip.

Anouk haalt diep adem en loopt dan naar de bloemenstal. Wat houdt ze van deze plek, en vooral van deze winkel. Ze heeft de vrijheid om de winkel van háár te maken, Anouk-proof! Veel zal ze er echter niet aan veranderen. Carmen had het zeker knusser weten te maken met alle houten spulletjes en spreuken aan de muur en Anouk snuffelde er maar wat graag tussen rond. Haar rondscharrelwinkel, zoals ze het zaakje liefdevol gedoopt had. De mocktails, die waren wel typisch Carmen, zou ze laten varen. Misschien kwam er wel iets anders voorbij om de bloemenwinkel net iets extra’s te geven boven alle andere bloemenzaken in Amsterdam.

Veel tijd om te mijmeren heeft ze niet, de zaak moet open en er moest gewerkt worden ook. Ze had gisteren een bestelling doorgekregen voor het namaken van een bruidsboeket voor een vijftigjarig huwelijk. De man in kwestie was aan het toezien oog van zijn vrouw ontsnapt met een of andere vage smoes en had Anouk een foto uit het trouwalbum laten zien. Ze had hem laten weten dat ze haar best ervoor zou doen, maar

dat veel van deze bloemen niet meer bestonden. Maar Anouk zou Anouk niet zijn als ze niet alles op alles zou zetten om dit boeket over twee weken af te kunnen leveren. Gaat niet bestaat niet, was haar motto. De man had haar vriendelijk aangekeken. ‘Lief van je. Ik ben bij vier andere winkels weggestuurd.’

‘Vijfde keus dus? Het lijkt mijn liefdesleven wel.’ Ze had hem toegelachen en hij had zijn hoofd geschud.

‘Ik heb nog wel een zoon in de aanbieding, volgens mij zou hij bij je passen. Al moet ik hem dan wel losweken van zijn nieuwste vriendin.’

Anouk had hem vol ongeloof aangekeken. ‘Dat meent u toch niet?’

‘Nee, ik grap maar wat. Al moet ik zeggen dat ik niet per se fan ben van het meisje met wie hij nu omgaat, maar goed, als hij gelukkig is, ben ik het ook.’

‘Precies! Hoe heeft u het eigenlijk voor elkaar gekregen om vijftig jaar bij elkaar te blijven?’

De man had zich over de toonbank gebogen en haar iets dichterbij gewenkt. Zijn stem werd zacht, en ook al was er niemand anders in de winkel, hij leek zijn geheime tip goed te willen beschermen. ‘Veel aandacht. Net zoals bij planten, net genoeg water en precies genoeg zon. En zelf de bloemetjes niet te veel buiten zetten, op een gezonde flirt na.’

Anouk had plechtig geknikt. ‘Ik zal het onthouden.’ Ze had daarna een foto van zijn trouwfoto gemaakt en was er in haar hoofd al mee aan de slag gegaan. Vandaag zou ze een aantal bevriende leveranciers bellen om te kijken welke wonderen er mogelijk waren.

Anouk pakt de tablet en begint te scrollen langs de verschillende bloemen die er te koop zijn. Toch lukt het niet om haar normale scherpte erin te houden. Buiten schijnt de zon volop op het wakker wordende park. Morgen zou alles anders zijn, dan zou ze wakker worden in haar nieuwe appartement en zouden Florian en Carmen ergens ver weg zijn. Dan stond ze er alleen voor. Natuurlijk wist ze haar eigen boontjes te doppen, maar deze stomende relatie van haar broer

liet zien wat ze miste in haar eigen leven. Natuurlijk was het overnemen van deze winkel een prachtige tweede kans voor haar na het mislukken van haar eigen bloemenzaak. Het had niet aan haar gelegen, de bloemenwinkel had in de verkeerde buurt gelegen en de verkeerde mensen hadden hun oog erop laten vallen. Ze huivert bij de gedachte aan de bedreigingen die ze had doorstaan. En nu stond ze hier, hartje Amsterdam. Voor geen moment voelde ze zich onveilig, maar dat kwam wellicht doordat de winkel zoveel rust en warmte uitstraalde.

Etentje

‘Jongens!’ Carmen tikt met een lepel tegen het glas, en hierdoor draaien meer gasten dan alleen haar vrienden aan tafel hun hoofden naar haar om. Ze bijt op haar lip, dat was ook weer niet de bedoeling.

Tanja barst in lachen uit. ‘Vertel het ze maar, Carmen. We luisteren allemaal!’ Ze maakt een wijds gebaar en de gasten aan de andere tafeltjes zien er de humor wel van in en klappen in hun handen. De boze blik van Carmen zorgt ervoor dat Tanja nog veel harder begint te lachen. Ellen probeert de boel te sussen en Carmen kijkt haar dankbaar aan. Anouk grinnikt om de dynamiek aan deze gezellige, kleine eettafel. Het restaurant was prima gekozen door Florian. Een plek voor vrienden onder elkaar met bovendien heerlijk eten.

Carmen is weer gaan zitten en dempt haar stem. ‘Wat ik dus wil zeggen is...’ Ze wacht tot ze ziet dat de andere gasten weer over hun eten gebogen zitten.

Florian geeft een klopje op haar knie. ‘Je kunt het.’

‘Wat ik dus wil zeggen is dat ik jullie allemaal vreselijk ga missen.’ Ze voelt dat haar keel langzaam dichtgeknepen wordt door de emoties. Ook Ellen dept nu al wat loszittende tranen weg en Tanja snuit luidruchtig haar neus. Natúúrlijk! Er zal zo meteen vast een sterk-spul-hè-grap achteraan komen. Al wist Carmen wel beter en had Tanja vreselijk veel moeite met dit afscheid. Jessy speelt met haar eten en Carmen beseft dat ook Jessy een belangrijk onderdeel van haar leven geworden is.

‘Florian en ik gaan het avontuur tegemoet, maar als ik heel eerlijk ben, heb ik het afgelopen jaar al heel veel avontuur gehad. Het overnemen van de bloemenzaak heeft mij een ander mens gemaakt. Nee, wacht, dat zeg ik fout. Door de bloemen ben ik weer geworden wie ik was. Toch?’

Tanja knikt heftig ‘ja’ en Ellen maakt van haar handen een hartje.

‘Maar goed, die bloemenzaak heeft ons allemaal veel dichter bij elkaar gebracht. Ellen, jij was het wonder achter Instagram, en ja, Anouk, dat account neem jij van mij over, maar ik weet zeker dat Ellen jou erbij helpt.’ Ellen knikt en Anouk lacht haar dankbaar toe. ‘En Tanja, hoe vaak jij met babykots toch in mijn winkel stond om me te helpen, al dan niet met een fles wijn, die momenten zijn onbetaalbaar. Jij wist me altijd met de neus op de feiten te drukken.’

Tanja wappert haar tranen weg en voor het eerst lukt het haar niet om een stoer antwoord terug te geven.

Dan draait Carmen zich naar Jessy. ‘Jessy! Jij hebt mijn voeten aan de vissen gevoerd, je regelde interviews en je kwam bloemen verkopen omdat je daar zin in had. Jij liep spontaan ons leven in en we hebben jou allemaal omarmd. Wil je op die twee badass meiden hier aan tafel letten?’ Ze wijst naar Ellen en Tanja en Jessy steekt haar duim omhoog. ‘Tuurlijk, en die derde daar neem ik er ook gewoon bij.’

Anouk knikt haar dankbaar toe en haar mond vormt de woorden ‘dank je’.

Carmen zoekt de blik van Florian, die haar vol liefde aankijkt. Ze schudt haar hoofd en laat zich dan weer op haar stoel zakken. ‘Ik kan het zelf eigenlijk allemaal niet geloven. Ik ga op reis! Ik bedoel: wij gaan op reis. En dat “wij” kan ik ook nog amper bevatten.’ Haar stem klinkt zacht en trillerig.

Florian pakt haar hand vast en kust haar mond. ‘Geloof het maar wel, dame. Jij en ik worden samen oud, dat heb ik gevoeld vanaf het eerste moment dat ik je vloekend in het park aantrof.’

Carmen krijgt een lichte kleur en mompelt iets wat niemand aan tafel kan verstaan. Dan staat ze weer op. ‘Zullen we dan nu proosten op ons allemaal? Op de vriendschap en de liefde?’

‘Wacht even, schat, we zijn nog niet compleet.’ Florian kijkt haar met een twinkeling in zijn ogen aan wanneer hij haar verbaasde blik ziet. ‘Mijn ouders? Die wilden toch niet komen?’

Ze ziet dat Tanja een zwaaiende beweging naar de ingang van het restaurant maakt en dat ook Ellen zwaait. Carmen draait zich om en ziet dat haar ouders, en ook Tom, op haar af komen lopen. Lieve, goede, oude Tom, wat was ze van deze man gaan houden. Ze had gisteren in alle rust al afscheid van hem genomen, maar blijkbaar wilde iemand hier in dit gezelschap er toch nog een groter feestje van maken. Ze kijkt de meiden en Florian een voor een aan, maar iedereen houdt zich van de domme. Ze omhelst haar ouders en daarna Tom. Er wordt ruimte gemaakt aan de tafel en de ober heeft er een tafel bij geschoven.

‘Willen jullie nu bestellen? Of nog een rondje wijn?’

Carmens moeder steekt haar hand omhoog. ‘Wijn! Definitief eerst wijn.’

Haar man schudt zijn hoofd. ‘Dat belooft niet veel goeds. Wijn op een nagenoeg nuchtere maag. En dat in haar toestand...’

Carmen lacht om de afkeurende blik in haar moeders ogen. Een diepe zucht ontsnapt uit haar lichaam; wat gaat ze iedereen hier aan tafel missen. Ze kent van bijna iedereen alle onhebbelijkheden en stokpaardjes. Maar boven alles weet ze dat dit de mensen zijn die in haar geloven en haar energie geven of troost, net wat ze nodig heeft. Deze mensen aan tafel zijn voor haar als een verwendag bij de kapper, compleet met hoofdhuidmassage en een warme föhn op de achtergrond. Het was goed bij ze. En ze zal dit tijdelijk opgeven voor een avontuur samen met haar Florian... En ja, ze was er klaar voor, maar ze zal avondjes als deze zeker gaan missen. Haar bakens in de mist die er altijd voor haar zijn. Ze kijkt naar Anouk. Het tengere, heerlijke zusje van Florian, ook haar staat een nieuw avontuur te wachten, in feite neemt Anouk de plek van Carmen in. Ze neemt intrede in haar appartement, neemt haar bloemenzaak over en gaat vast heel veel wijnen met haar vriendinnen. En ook dat was goed.

‘En waar blijft je “proost”?’ Jessy zoekt naar Carmens ogen. ‘Kom op, gooi het eruit.’

Tanja begint te klappen. En de rest doet mee. Weer kijken de andere gasten op van hun borden. Carmen gaat weer staan, draait met het glas in haar hand een rondje op haar plek en spreekt dan iedereen in het restaurant aan. ‘Ik wens iedereen hier een fijne avond. Sterker nog, ik wens iedereen een gelukkig leven vol onverwachtse wendingen en dappere besluiten. Dappere besluiten brengen je op de plek waar je hoort te zijn!’ Ze gaat met een vuurrood hoofd en kloppende aderen weer zitten en stoot met haar glas de glazen van al haar dierbaren aan. Het hele restaurant doet mee en het geluid van instemmend gemompel en het klinken van de glazen klinkt als muziek in de oren. Héérlijk!

Anouk is blij wanneer Florian naast haar komt zitten. ‘Het is wel overweldigend dit, Florian. Carmen had het zo goed voor elkaar en nu neem ik haar winkel over... Ik hoop niet dat ik er een fiasco van maak.’ Ze trekt een pruillip en daarna een smekend gezicht. ‘Kunnen jullie niet nog even blijven, totdat de winkel en ik elkaar goed hebben leren kennen?’

‘Jij met je cockerspaniëlogen, houd daar eens mee op. Je weet donders goed wat jij waard bent. Je hebt groene vingers en je betovert mensen met jouw boeketten. Jij kunt dit. Ga ervan genieten, Anouk. Dat heb je verdiend na al het gedoe...’ Hij slaat een arm om zijn zusje heen en ze leunt tegen hem aan.

‘Jij hebt dit ook verdiend, Florian. Ga de tijd die je verloren hebt door met mij ondergedoken te hebben gezeten maar inhalen met Carmen. Ze past bij je en ik heb er echt een goed gevoel bij. Weet je al wie je vraagt als getuige?’ Ze kriebelt hem zachtjes in zijn zij.

Florian rolt met zijn ogen. ‘Jij met je trouwneurose. Je weet dat ik daar niet zo van ben, maar als ik trouw, dan is het inderdaad met Carmen, en dan ben jij mijn getuige, zo goed?’ Hij fluistert de zinnen in haar oor en ze voelt de liefde door haar lichaam stromen.

‘Afgesproken, broer.’

‘Maar alleen als jij op de bruiloft komt met een man aan jouw zijde. Het wordt tijd. Je hebt lang genoeg getreurd om

die ene knakker, maak een nieuwe start en laat je vooral inspireren door het verhaal van Carmen.'

'Voorlopig heb ik geen tijd voor Tinder of wat dan ook, ik moet bloemen verkopen! En... ik haal morgen twee cavia's op bij een fokker!' Haar stem slaat nu over van enthousiasme en Florian en de rest van het gezelschap kijkt haar nu aan.

'Cavia's?' Florian trekt een gek gezicht en kijkt naar de foto op het scherm van de telefoon van Anouk.

Tanja is nu ook mee aan het kijken en kan niet meer stoppen met zwijmelen. 'Die zijn echt lief!'

De telefoon met foto gaat de tafel rond en op iedereen hebben de diertjes het ah-effect. Anouk haalt haar schouders op. 'Ja, dan ben ik niet zo alleen. Het zijn weesjes, en volgens mij gaan we dikke vriendjes worden.'

'Hebben ze al namen?' Carmen blijft naar de foto kijken en is duidelijk ook helemaal verkocht.

'Het zijn twee beertjes, zo heten mannetjescavia's, en ze komen van een te gekke fokker vandaan die ze allemaal namen geeft die met eten te maken hebben. Deze heten Caramel en Muffin, en ze zijn super knuffelig. Wist je dat cavia's popcornen?' Haar stem stroomt over van liefde.

'Wat is dat dan?' Ellen trekt een verbaasd gezicht.

'Wanneer ze echt blij zijn, dan springen ze als poppende popcorn rond.'

'Dan had je er eentje naar Tanja moeten vernoemen, die gedraagt zich af en toe ook als popcorn.' Carmen begint hard te lachen en de rest doet mee.

Tom schraapt zijn keel. 'Cavia's zijn gek op het geluid van de koelkast en gaan dan allerlei maffe geluidjes maken. Mientje heeft lang cavia's gefokt en ze met heel veel liefde verzorgd. Het zijn prachtige beestjes, een soort kleine hondjes eigenlijk. Ik kom je er graag een keer meer over vertellen.'

Anouk ziet hoe zijn ogen nog steeds vochtig worden wanneer hij over Mientje praat. Ze legt haar hand op de zijne. 'Dat zou ik heel erg fijn vinden.'

Florian kijkt zijn zus hoofdschuddend aan. ‘Ik voel het al aankomen, hoor. Naast een bloemenstal heb jij dadelijk ook een caviastal. Dan ploppen er opeens heel veel cavia’s uit.’

Tanja moet lachen om zijn opmerking. ‘Joh, het zijn geen Gremlins die je na middernacht niet mag voeren, of hoe zat het ook alweer met die film?’ Ze pakt haar telefoon en begint op internet iets op te zoeken.

‘Hoe dan ook, ik kan niet wachten. De cavia’s die ik krijg, eten echt belachelijk veel groenten, en wellicht helpt dat mij om ook gezonder te gaan eten! Dan eet ik ’s morgens en ’s avonds gewoon groenten en fruit met ze mee.’

De moeder van Carmen steekt haar glas omhoog. ‘Op Caramel en Muffin! En op meer wijn!’

De sfeer zit er goed in. Iedereen lijkt het naderende afscheid voor zich uit te willen schuiven. Anouk merkt dat Carmen steeds stiller aan het worden is. Ze wisselt van plek met haar broer en knijpt Carmen in haar hand.

‘Maak je geen zorgen, Carmen. Over helemaal niks. Ik zorg voor de bloemenstal, voor je huis en voor Tom. En jij moet gewoon gaan genieten samen met Florian; wordt nog verliefder op elkaar dan jullie nu al zijn. Hij is stapel op je!’

‘En ik op hem. Maar ik ga jullie allemaal missen.’ Carmen veegt een traan van haar gezicht. ‘En oké, een beetje zorgen maak ik me wel, want volgens Florian weet jij geen maat te houden en is mijn appartement wanneer we terugkomen een dierentuin geworden...’ Ze hikt de woorden er half lachend en half huilend uit.

‘Die kans zit erin.’ Anouk geeft haar een kus op haar wang. ‘Ga nu maar gewoon genieten.’

Alleen

Na een emotioneel afscheid opent Anouk de deur van haar nieuwe bestaan.

Ze schopt haar laarzen uit, maar besluit dan toch te bukken om ze netjes in het schoenenrek te zetten. Hoe handig dat Carmen en zij dezelfde schoenmaat hebben en ze volgens Carmen echt moest doen of dit haar huis is, met alles erop en eraan. Schoenen dus ook. Hoewel hun kledingstijl totaal verschillend is, heeft Anouk zeker zin om alle kleren een keer te passen, vooral de mantelpakjes uit Carmens vorige leven. Anouk trekt ook haar sokken uit en loopt op blote voeten door de gang naar de woonkamer. Op de bank ploft ze neer. Haar hoofd tolt een beetje van de wijn, en door de tranen die ze gelaten heeft tijdens het uitzwaaien van haar broer. Het etentje was meer dan geslaagd geweest en de afspraak om over een jaar weer in dezelfde samenstelling bij elkaar te komen, was een lonkende belofte.

Er kan veel gebeuren in een jaar. Anouk pakt haar telefoon en zoekt de foto's van haar 'caafjes'. Morgen, na het sluiten van de bloemenzaak, zal ze haar knuffeltjes gaan halen. Ze kan niet wachten. Ze heeft vandaag alles al klaargezet aan benodigdheden en een grote hoeveelheid groente en fruit ingeslagen. Ze zou er een schoolklas mee kunnen voeren. Ze moest lachen om Ellen, die had aangeboden om een Instagram-pagina voor Muffin en Caramel aan te maken en gelijk daad bij het woord had gevoegd. De eerste foto stond er al op. *#broertjes #cavia #bloemen*.

Anouk voelt de vermoeidheid nu inzinken en staat op van de bank. Zonder enige moeite te doen om haar gezicht te reinigen of haar tanden te poetsen, trekt ze haar kleren uit en kruipt onder het frisse dekbed in haar nieuwe kamer. De indrukken van de afgelopen weken komen tot een hoogtepunt in een droom over ploppende cavia's en gangsters die bloemen uit de kraam stelen.

Red Bull geeft je vleugels

Hallo wereld, hallo bloemen!

Anouk neemt een foto van het Vondelpark, dat er in deze ochtendzon prachtig uitziet. Ze plaatst de foto op de Instagram-pagina en stuurt hem ook door naar Florian. Op haar gemak loopt ze naar de bloemenstal. Ze was vanmorgen eerder dan de wekker wakker en de vermoeidheid van de vorige dag is uit haar lichaam verdwenen. Klaar voor een nieuwe start. De heerlijke regendouche in het appartement van Carmen en de superkoffie daarna – uit een apparaat dat zij zelf nooit zou kopen – hadden haar een voorsprong op een eventueel ochtendhumeur gegeven. Bijzonder eigenlijk hoe Carmen van een wereld vol luxe was opgegaan in de wereld van bloemen en een campertje waarmee ze Europa zou gaan verkennen. Geen luxe douche-ochtenden meer voor haar. Maar ach, de beschuitjes of croissantjes die ze met Florian zal eten, maakten vast weer een hoop goed.

Terwijl ze naar de bloemenstal loopt, ziet ze een hoop blikjes bier en andere troep in de perken liggen. Ze schudt haar hoofd. Lekker dan. Ze haalt haar schouders op en loopt verder. Met een zucht ziet ze hoe de bloemenkraam erbij ligt. Troep en nog eens troep. Van overlast in het park had Florian niks verteld. Ze maakt een foto van het afval en zoekt naar de website van de gemeente Amsterdam. Via de site maakt ze een melding van de overlast. Het zal haar benieuwen of er reactie komt. Anouk stopt haar oortjes in en zet haar favoriete muziek op. Muziek maakt haar leven mooier en blijer en helpt vooral bij het doen van klusjes waar ze een hekel aan heeft. Ze zet de deuren van de kraam wagenwijd open en haalt een vuilniszak tevoorschijn. De bloemen lijken haar toe te lachen. Ze steekt een duim omhoog en maakt een foto.

Als ze twee vuilniszakken verder is, maakt ze nog een foto.
Kan niet gezond zijn, lachgashulzen en veel Red Bull-zooi en lege chipszakken. #Vondelpark #doeditdoedatdoezelfookeenswat.

De ochtend verloopt verder op rolletjes en in de kleine korte pauzes die ze heeft, moet ze lachen om de commentaren op haar Instagram-update over de rommel in het park. Veel mensen hebben een hekel aan rotzooi, dat is duidelijk.

Moeten we komen opruimen? Een berichtje van Ellen, wat lief!

Anouk typt een berichtje terug. *Nee, alles onder controle. Binnenkort wijn?* Ze aarzelt even of ze dit aanbod moet doen, de douche en de koffie van Carmen was één ding, maar ook haar vriendinnen overnemen is een tweede. Er verschijnt echter meteen een duimpje en Anouk ziet hoe er een groepsapp wordt aangemaakt met haar erin. Ze maakt van blijdschap een huppelsprongetje. Dit is het goede leven, hier heeft ze van gedroomd!

De bloemen vliegen die dag over de toonbank. Verrassend veel rozen. Anouk vraagt zich af of Valentijnsdag verplaatst is naar een andere datum. Wanneer ze rond een uur of vier even buiten op het bankje een glas water drinkt, ziet ze dat er een groep jongens aan komt slenteren. Petjes op, handen in hun zakken en druk met hun telefoon. Zouden dit de chipsmonsters van gisteren zijn? Een ervan draagt een of andere muziekbbox mee, en al kan Anouk de beat wel waarderen, ze hoopt toch dat de jochies ergens anders gaan hangen dan hier in de buurt van haar bloemenkraam. Ze drinkt haar glas leeg en loopt weer naar binnen. Misschien kan ze iets eerder sluiten dan normaal, zodat ze op tijd is voor de cavia's. Ze kan niet wachten om ze straks enorm te knuffelen! De muziek buiten is harder geworden en ze hoort een scooter ronken. Een regenbui zou nu wonderen doen, maar zou natuurlijk ook haar klanten ervan weerhouden om nog een laatste bosje bloemen te kopen.

Ze schrikt op van de bel van de winkel. Een man met een donkere zonnebril op, donkere haren, gekleed in een strakke zwarte spijkerbroek en dito shirt staat haar grijnzend op te nemen. Ze is meteen gefascineerd door het kuiltje in zijn kin en het litteken langs zijn mond. Op een of andere manier is haar mond kurkdroog geworden en ze likt langs haar lippen. Hij heeft zijn zonnebril nu afgezet, en dat helpt niet. Die ogen! Ze weet zich te herpakken en kijkt hem nu ook aan. 'Waarmee

kan ik je helpen?’ Hopelijk heeft hij niet door dat haar stem nu wat ielig klinkt.

Hij steekt zijn hand uit en ze kan niet anders dan hem aannemen. ‘Ik kom me even voorstellen. Mijn naam is Marc en ik ben hier om de jongelui buiten in het gareel te houden.’ Anouk knikt. ‘Oké, fijn. Ben je undercoveragent of zo dan?’

Marc begint hard te lachen. ‘Ja, zoiets. Nee, ik ben straathoekwerker. De gemeente heeft me gevraagd om eens een oogje in het zeil te komen houden. Of eigenlijk wil de gemeente graag dat ik een activiteit met deze jongens ga ondernemen, maar wat denk jij? Zien ze eruit of ze iets pedagogisch verantwoord met me willen gaan doen?’ Hij geeft haar een knipoog en haar denkvermogen neemt met vijftig procent af.

Anouk kijkt naar buiten en probeert haar gedachten te ordenen. De eerste domme opmerking heeft ze daarnet al gemaakt, dus een tweede kan ze zich niet permitteren. ‘Ze zijn jong en ze ruiken de vrijheid, dus nee, ik denk niet dat ze spelletjes met je willen doen.’

‘Precies, goed gezien! Jij hebt het door. Zijn ze hier vaak?’ Hij neemt haar onderzoekend op en Anouk volgt met haar ogen het lijntje van het litteken naast zijn mond. Welk verhaal zou daarachter schuilgaan?

Anouk haalt haar schouders op. ‘Ik werk hier sinds vandaag, dus ik kan je niet helpen. Ik heb echter goed contact met de vorige eigenaren en kan het bij ze navragen. Maar ik heb er eerlijk gezegd niet eerder klachten over gehoord. Ik moet wel zeggen dat die twee vuilniszakken daar al wel op iets wijzen. Wat een zootje...’

Marc loopt naar de vuilniszakken toe en trekt ze zonder te vragen open. Hij gaat er een keer met zijn handen doorheen en doet de zakken dan weer dicht. ‘Het valt mee, beginnelingen. Red Bull is voor watjes.’ Hij geeft haar opnieuw een knipoog en ze voelt haar hart als een dolle bonken in haar keel. Wat is dit? Wie is deze Marc en wat doet hij met haar? En zou hij kampioen knipogen zijn, een beetje zoals die Joey uit *Friends*? Marc haalt haar uit haar dromenland door een kaartje uit zijn

achterzak te halen. ‘Hier staat mijn nummer op. Bel me als er iets is. Ik ben nooit ver weg.’

Ze knikt en perst er een verlegen glimlach uit. Waar zou ze hem allemaal voor mogen bellen? De grote grijns op zijn gezicht doet vermoeden dat ze haar gedachten net hardop heeft uitgesproken en ze slaat van schrik een hand voor haar mond.

‘Je mag me voor alles bellen. Je hoofd kleurt mooi bij die rozen daar, staat je goed, dat blosje.’ En weg is Marc. Ze ziet dat hij haar visitekaartje ook van de toonbank heeft gepakt en in zijn kontzak heeft gestopt. Haar rode konen blijven nog een tijdje nagloeien.

Het is dat ze de cavia’s moet gaan ophalen... anders had ze haar vriendinnen uitgenodigd voor een goed gesprek met heel veel wijn. Dit net, deze man, vraagt om een heldere analyse en een aanvalsplan.